Безхмарна ніч. Під місяцем німим
Біліє Акціум. Йому й не сниться,
Що тут був кинутий славетний Рим
Колись до ніг єгипетській цариці.

Вода —труна лазурна: до сих пір
Сплять воїни у вічному спочинку,—
Це ж тут колись могутній тріумвір
Вінок героя проміняв на жінку.

Я, Флоренс, молодий, а ти од фей
Чарівніша. І, як було з правіку,
Тобі співатиму, немов Орфей,
Чий спів звільнив із пекла Еврідіку.

Колись за погляд дівам чарівним
Давали царства, гинули в полоні.
...Було б держав у мене, скільки рим,
Я всі б оддав за тебе, як Антоній.

Та царств мені не дарувало небо,
Ніколи їх не прагнув я і сам.
Хай царств оддать не можу я за тебе,
Але й тебе за всесвіт не оддам.

14 листопада 1809